

РЕШЕНИЕ

№ 6897

гр. София, 22.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 18.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **6406** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е проведено по реда на чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди.

Съдът е сезиран с искова молба, вх. № 17761/11.06.2019 г. от името на В. Д. С., срещу БЪЛГАРСКА НАРОДНА БАНКА, с претенции за обезщетяване на имуществени вреди, както следва: 8 627, 97 лева, представляващи размера на законната лихва за периода 30.06.2014 г. – 04.12.2014 г., за забавено изплащане на гарантиран депозит от 196 000 лева в [фирма]; 3 158, 66 лева „реално претърпяна вреда от повишаване курса на долара за периода на забавата“; законните лихви върху всяко едно от претендираните обезщетения, считано от датата на образуване на настоящото дело, до окончателното изплащане. Счита се, че вредите са настъпили от неправомерно бездействие на БНБ, по отношение прилагането на Директива 94/19/ЕО на Европейския парламент и на Съвета, относно схемите за гарантиране на депозити.

С писмена молба от 14.10.2021 г. адвокатът на ищеца е заявил и Съдът допусна изменение (намаляване) размерите на двете искиви претенции, както и периода, за който се търсят вреди, съответно: от 8 627, 97 лева, на 5 624, 38 лева; вместо 3 158, 66 лева – 1 561, 21 щатски долари, за периода от 26.07.2014 г., до 05.11.2014 г. Изменението на иска в частта, относно обезщетение за разликата в курса на щ.д адвокатът обосновава с доводи, че: според представеното от К. (в несъстоятелност) удостоверение (л. 192 от делото), размерът на сумата, „подадена“ за изплащане от Фонда за гарантиране на влоговете в банките, по сметката в щ.д. е 29 850, 76 лева,

които, ако бяха изплатени на 26.07.2014 г., са щели да бъдат равностойни на 20 608, 76 долара (при курс, спрямо лева 1, 45523); понеже са изплатени на 05.11.2014 г., тези 29 850, 76 лева, при курс 1, 56717 са били равностойни на 19 047, 55 щ.д.; разликата между 20 608, 76 долара и 19 047, 55 долара е равна на 1 561, 21 долара и тя представлява цената на иска за обезщетение по доларовата сметка в К..

В съдебното производство ищецът е представляван от упълномощения адвокат, който: поддържа исковата молба, с направените изменения; представя „писмени бележки“; желае възстановяване на разноски за водене на делото, съгласно списък; пледира за липса на основание, в полза на ответника да бъдат евентуално присъдени разноски за адвокат и възразява за прекомерност на претендираните от ответника такива разноски. Упълномощеният от ответника адвокат, с писмени отговори на исковата молба и с допълнително представена писмена защита: излага доводи за процесуална недопустимост на иска; оспорва исковата молба, както по отношение основанието, така и относно размера на претенцията; ангажира писмени доказателства и заключение на съдебносчетоводна експертиза, прието без оспорване от страните; желае присъждане на разноски, за които представя списък.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за недоказаност на исковата молба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, като съобрази характера на производството от процесуална страна, както и заявените с исковата молба претенции, доводите на страните и доказателствата, приема следното.

От фактическа страна.

За да претендира обезщетяване на претърпени имуществени вреди ищецът се позовава на следните факти, по които страните не спорят, понеже се установяват от приетите по делото писмени доказателства и/или са ноторно известни.

Ищецът В. Д. С. сключила на 13.02.2014 г., в качеството си на потребител рамков договор (л. 14 от делото) с [фирма] и четири анекса (л. 15-19), за откриване на четири банкови сметки – две в евро, една в лева и една в щ.д, за съхранение на пари, при условията на преференциален срочен депозит. Според приложената на л. 192 от делото справка, подписана от директор „оперативни дейности“ в К. (в несъстоятелност) от служител на [фирма] (в несъстоятелност): към 20.06.2014 г. В. С. е била титуляр на споменатите четири, безсрочни депозита, като в таблица са посочени размерите на сумите, съответни към 20.06.2014 г., 30.06.2014 г., 25.07.2014 г., 06.11.2014 г. и 04.12.2014 г.; на 06.11.2014 г. е подадена информация към Фонда за гарантиране на влоговете в банките, като от сметката в щ.д. сумата за изплащане е 20 609, 77 долара (32 687, 77 лева); към 06.11.2014 г. наличните по сметките на В. С. парични средства представляват съвкупност от главница и капитализирани до 06.11.2014 г. лихви, поради което не може да бъде удостоверено, каква част от изплатените 196 000 лева е главница и каква част лихви; начислените, но не осчетоводени възнаградителни лихви по четирите банкови сметки, както и лихвените процеснти са посочени в отделни таблици (л. 194 от делото), за отделните периоди 20.06.2014 г., 30.06.2014 г., 25.07.2014 г., 06.11.2014 г. и 04.12.2014 г.

На 20.06.2014 г., с писмо, вх. № 4098 в БНБ е получено писмено уведомление от ръководството на [фирма] за изчерпване на ликвидността и преустановяване на разплащанията, както и на всички видове банкови операции. Предявено е искане, БНБ да предприеме необходимите мерки, включително поставянето на банката под специален надзор. На същата дата, на основание чл. 115, ал. 2, т. 2 и т. 3 от Закона за

кредитните институции УС на БНБ е приел Решение № 73, изменено и допълнено с Решение № 74/22.06.2014 г., с което [фирма] е поставена под специален надзор, за срок от три месеца. Със същото решение, за срок от три месеца: е спряно изпълнението на всички задължения на [фирма]; дейността на банката е ограничена, като е забранено извършването на всички дейности, съгласно банковата лицензия; отстранени са от длъжност членовете на управителния и на надзорния съвет на банката. С Решение № 76/22.06.2014 г. УС на БНБ под особен надзор е поставена и „Търговска банка [фирма], чийто капитал е бил 100 % собственост на [фирма]. С Решение № 82/30.06.2014г., прието с протокол № 14 УС на БНБ, на основание чл.116, ал. 2, т. 1 ЗКИ лихвите по депозити в К. са намалени до средния им пазарен размер. С поставянето под особен надзор на двете банки БНБ е възложило на квесторите осигуряването на пълен анализ, оценка на активите и пасивите на банковата група, от независим външен одитор. Такава проверка за [фирма] е възложена на 25.06.2014 г., като резултатите са оповестени публично на 11.07.2014 г. Проверката е частична и установила, че за определена категория кредитополучатели по кредити, в общ размер на 3,5 млрд. лева от общ кредитен портфейл - 5,4 млрд. лева липсва съществена информация за финансовото им състояние и/или за целевото усвояване на кредита. УС на БНБ е приел и Решение № 82/30.06.2014 г. за намаляване лихвените проценти по депозитите в [фирма] и ТБ [фирма], до средния пазарен размер за банковата система, по видове, матуритет и валути. На 25.07.2014 г. квесторите на [фирма] са представили доклад за текущото състояние на банката, според който, към 30.06.2014 г.: общата капиталова адекватност на банката е 10,54 на сто, а адекватността на капитала от първи ред – 7.86 на сто; броят на служителите в управление „Анализ и контрол на риска” е недостатъчен спрямо обема, сложността и проблематиката на кредитния и инвестиционния портфейл на банката; в банката няма изградена структура за управление на влошени или лоши кредити; в кредитните досиета не се съдържат детайлни анализи на финансовото състояние на кредитополучателите. Докладът е приет от БНБ и управителният съвет на централната банка е постановил Решение № 94/31.07.2014 г., с което, на основание чл. 107, ал. 3 от ЗКИ издал задължителни предписания към квесторите на [фирма], като: създаване на специален екип, който в срок до 15.09.2014 г. да организира подготовката на кредитните досиета, за целите на одиторската оценка; да сключат допълнителни договори с одиторските фирми, за цялостна оценка активите на „К.“. С решение от 16.08.2014 г. УС на БНБ, на основание чл. 116, ал. 2, т. 3, вр. чл. 103, ал. 2, т. 24 ЗКИ и чл. 16, т. 16 от Закона за Българската народна банка е разрешил на [фирма] да извършва: платежни операции, за целите на погасяване на кредити към банката, поставена под специален надзор, от сметки при същата банка на кредитополучателя, на негови съдлъжници или на негови поръчители, когато създадениостта или поръчителството са възникнали преди 01.06.2014 г.; безкасови операции по обмен на валута, когато такива са необходими за целите на погасяване на кредити. На 16.09.2014 г. УС на БНБ е взел решение за удължаване срока на специален надзор за [фирма] с още два месеца, съответно до 20 ноември, указвайки на квесторите, най-късно до 20.10.2014 г. да внесат в БНБ цялостна оценка на активите на банката, извършена от трите одиторски компании – [фирма], [фирма] и [фирма], и до 31.10.2014 г. да представят отчет за капиталовата адекватност на „К.“, на база изготвената пълна оценка на активите и след извършване на съответни счетоводни операции. На 20.09.2014 г. Правителството на Р. България е уведомено от Европейската комисия за открита процедура, за нарушение на

Директива 94/19/ЕС. Процедурата е прекратена с решение на Европейската комисия, от 15.12.2015 г. След поредица от други действия, с Решение № 138/06.11.2014 г., на основание чл. 103, ал. 1, т. 1, ал. 2, т. 25, чл. 103, ал. 4 и чл. 151, ал.ал. 1 – 3 ЗКИ, вр. чл. 62, б. „а” и чл. 63, б. „в” от Регламент (ЕС) № 575/2013, УС на БНБ е отнел издаденото разрешение на [фирма]. Съгласно същото решение, на основание чл. 9, ал. 1 от Закона за банковата несъстоятелност, от „К.” следва да бъде подадено искане до компетентния съд, за откриване на производство по несъстоятелност и за това действие да бъде уведомен Фондът за гарантиране на влоговете в банките, с цел извършване на подготвителни действия за назначаване на синдик. С Решение № 61/18.11.2014 г. Управителният съвет на Фонда за гарантиране на влоговете в банките е определил датата 04.12.2014 г. за начална дата на изплащане на гарантираните депозити.

В заключението на С..Е (л. 202) са посочени (според поставените от ответника въпроси) размерите на лихвите в проценти, начислявани по съответните влогове на ищеца в К., за съответните периоди.

Въз основа на гореизложените факти ищецът твърди: а) неправомерно бездействие на БНБ, изразяващо се в неизпълнение на задължението по чл. 1, т. 3, б. „и” от Директива 94/19 ЕО; б) претърпени от това имуществени вреди: (5 624, 38 лева и 1 561, 21 щ. д.), като резултат от забавено изплащане на гарантираното вземане от 196 000 лева, вместо на 25.07.2014 г., на 04.12.2014 г., като вредите се претендират за периода от 26.07.2014 г., до 05.11.2014 г.

Въпросът за процесуалната допустимост на исковата молба, вкл. досежно активната процесуална легитимация на БНБ, каквото възражение се поддържа и с актуалния отговор на ответника, е решен отдавна, предвид и постановените от СЕС решение от 04.10.2018 г., по дело С-571/16 и решение от 25.03.2021 г., по дело С-501/18. Макар да не принадлежи към системата на изпълнителната власт, разпоредби от ЗБНБ възлагат на Българската народна банка властнически правомощия, което я определя като административен орган, във втората хипотеза на §1, т.1 ДР АПК. С оглед на това БНБ може да бъде ответник, при условията на чл. 205 АПК по предявени иски за обезщетение за вреди от бездействие, при неупражняване на административните правомощия, спрямо друга търговска банка, вкл. за бездействие по неспазване задължения, произтичащи пряко от Директива 94/19/ЕО и свързаните с тях разпоредби от националното право.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД приема, че исковата молба е процесуално допустима за разглеждане по реда на чл. 203 и сл. АПК, вр. чл. 1 ЗОДОВ,

Исковите за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица се разглеждат по реда на Глава единадесета АПК (чл. 203, ал. 1, ал. 2), а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. С разпоредбата на новата ал. 3, чл. 203 АПК (ДВ, бр. 94/2019 г.) се прие, че по същия ред се разглеждат и исковите за обезщетения за вреди, причинени от достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз, като за имуществената отговорност и за допустимостта на иска се прилагат стандартите на извъндоговорната отговорност на държавата за нарушение на правото на Европейския съюз. Относно предпоставките за ангажиране отговорност на Държавата за вреди, причинени на частноправни субекти Съдът на ЕС постанови решение от 04.10.2018 г., по дело С-571/2016 и решение от

25.03.2021 г., по дело С-501/2018 г., които ще бъдат коментирани в настоящото решение. В решението по дело С-571/16 Съдът на ЕС изрично сочи, че разпоредбата на чл. 4, пар. 3 ДЕС, както и принципите на равностойност и ефективност трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба, съгласно която правото на частноправните субекти на обезщетение за вреди от нарушаване на правото на ЕС зависи от спазването на допълнително условие, а именно вредата да е причинена умишлено от съответния държавен орган. С оглед изложеното, процесният иск, макар и предявен преди измененията на ЗОДОВ и АПК следва да бъде разгледан по реда на чл. 203-207 АПК, в съответната им редакция, срещу надлежния ответник Българска народна банка, във връзка с възложените му административни правомощия за надзор върху кредитните институции.

Член 1 от ЗОДОВ постановява, че Държавата отговаря за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на техни органи и длъжностни лица, при или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне правото на иск за обезщетение по този ред, съответно, за да бъде доказана основателността на такъв иск е задължително да бъде установено по несъмнен начин наличието на следните предпоставки, които да са взаимно свързани, а именно: причинена вреда; незаконосъобразни действия/бездействие на орган или длъжностно лице на Държавата, при или по повод изпълнението на административна дейност; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразното бездействие и настъпила вреда.

Директива 94/19/ЕО на Европейския парламент и на Съвета, от 30.05.1994 г. регулира схемите за гарантиране на депозити. С Директива 2009/14/ЕО, от 11.03.2009 г. е изменена Директива 94/19/ЕО, относно схемите за гарантиране на депозити по отношение на гарантирания размер и срока за изплащане.

„Неналичен депозит“, съгласно чл. 1, § 3 от първата директива е депозит, който е дължим и платим, но не е бил платен от кредитна институция, съгласно правните и договорни условия, приложими към него, когато: i) съответните компетентни органи са установили, че по тяхно виждане съответната кредитна институция изглежда неспособна за момента, по причини, които са пряко свързани с нейното финансово състояние, да изплати депозита и че не съществува близка перспектива тя да бъде в състояние да го направи. Според решението по дело С-571/16: от текста на чл. 1, § 3 i), от Директива 94/19 изрично следва, че необходимо и достатъчно условие, за да се установи неналичността на депозит, който е дължим и платим, е по виждане на компетентния орган дадена кредитна институция да изглежда неспособна за момента, по причини, които са пряко свързани с нейното финансово състояние, да изплати депозита и да не съществува близка перспектива тя да бъде в състояние да го направи; чл. 1, §3 i) уточнява, че посочените компетентни органи трябва да установят това „колкото е възможно по-скоро“ и „не по-късно от пет работни дни след като са се уверили за пръв път, че съответната кредитна институция не е изплатила депозити, които са дължими и изискуеми“; установяването на неналичността на депозитите не може да зависи от неплатежоспособността на кредитната институция или от отнемането на нейния лиценз; срокът, в който трябва да се установи, че депозитите са неналични е императивен и не може да бъде дерогиран;

удължаването на срока за изплащане на депозитите е възможно, единствено при изключителни обстоятелства и не може да надвишава 10 работни дни; чл.1, §3 и чл.10, §11 от Директива 94/19 трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат, от една страна национално законодателство, съгласно което установяването на неналичността на депозитите зависи от неплатежоспособността на кредитната институция и от отнемането на нейния банков лиценз, и от друга страна, отклоняване от предвидените от тези разпоредби срокове за установяване на неналичността и за изплащане на депозитите по съображение, че е необходимо кредитната институция да бъде поставена под специален надзор; чл.1, §3 i) от Директива 94/19 трябва да се тълкува в смисъл, че неналичността на депозитите по смисъла на тази разпоредба трябва да се установи с изричен акт на компетентния национален орган, като предварителното предявяване от титуляра на банков депозит до съответната кредитна институция на искане за плащане, което не е изпълнено, не може да бъде условие за установяване на неналичността на този депозит по смисъла на тази разпоредба. С други думи, предвид гореизложеното, за да бъде задействана „схемата“ за гарантиране на депозитите, Директива 94/19/ЕО предвижда процедура само от три стъпки: 1. компетентният орган (БНБ) се уверява, че депозит, който е дължим и платим, не е бил изплатен от кредитна институция; 2. в рамките на пет работни дни след това заключение БНБ е следвало да определи, дали съответната К. изглежда неспособна за момента, по причини, които са пряко свързани с нейното финансово състояние, да изплати депозити, които са дължими и платими и че не съществува близка перспектива тя да бъде в състояние да го направи; 3. схемата за гарантиране на депозити трябва да е в състояние да изплати надлежно доказаните вземания на вложителите, в рамките на 20 работни дни, след като компетентният орган е взел своето решение. С Директива 2009/14/ЕО, от 11.03.2009 г., изменяща Директива 94/19/ЕО чл. 1, точка 3, подточка „i“ втората алинея се заменя със следното: *„Компетентните органи установяват това колкото е възможно по-скоро и във всеки случай не по-късно от **пет работни дни**, след като са се уверили за първи път, че дадена кредитна институция не е изплатила депозити, които са дължими и изискуеми“*.

Задължението на БНБ да обяви неналичността на депозитите, по смисъла на Директивата следва пряко от възложените ѝ функции и от нормите на самата Директива. Неоснователно е оправданието, че първоначално УС на БНБ не приложил норма от Правото на ЕС, ползваща се с директен ефект, само защото Директивата не е била правилно транспонирана и съответно БНБ не е била изрично определена от българския законодател за „съответния компетентен орган. Постановявайки Решение № 73/20.06.2014 г. за поставяне на К. под специален надзор БНБ е разполагала с необходимите факти, позволяващи да бъде мотивиран извод за неналичност на депозитите, по смисъла на чл. 1, § 3, подточка „i“ от Директива 94/19/ЕО, като преустановяването на достъпа до депозитите е по причини, пряко свързани с финансовото положение на К.. Не е

спорно, че към 20.06.2014 г. К. не само не е изпълнила вече подадени заявки за плащане, но и всички вложители са били лишени от възможността изобщо да правят заявки за изплащане на депозитите си и не са имали достъп до тях почти шест месеца. От решението за поставяне на К. под специален надзор, което се основава на чл. 115, ал. 1 и чл. 115, ал. 2, т.т. 2 и 3 от ЗКИ е видно, че „ликвидните активи на банката по преценка на БНБ няма да бъдат достатъчни, за да може банката да изпълнява задълженията си в деня на тяхната изискуемост, или банката не е изпълнила в срок едно или повече изискуеми задължения към своите кредитори“. К. е поставена под специален надзор с пълно преустановяване на плащанията, въпреки че националното право позволява мерки с по-ниска степен на намеса – избор между пълно и частично преустановяване на плащанията и ограничаване на дейностите. Според решението, към 11, 58 часа на 20.06.2014 г. по сметката на К., в платежната система за брутен сетълмент в реално време (R.) разполагаемата наличност е 237 773 лв., при наредени чакащи плащания за над 38 млн. лв. Очевидно не е съществувала близка перспектива, кредитната институция да е в състояние да изплати депозитите. Както е посочено в решението на УС на БНБ, с писмо № 4098/20.06.2014 г. изпълнителните директори са уведомили БНБ, че като имат предвид наличните средства на банката по сметки и в брой, те няма да бъдат достатъчни за изпълнение на задълженията на банката в най-близко време. В резултат, още на същата дата УС на БНБ е приел решението за поставяне на К. под специален надзор, спрени са всички плащания и всички банкови сделки на институцията. Така самата БНБ е постановила законова забрана върху К. да изплаща депозити по причини, които са пряко свързани с проблеми на ликвидността на К.. Както е видно от мотивите на УС на БНБ в решението от 20.06.2014 г., поставянето на К. под специален надзор е продиктувано от наличието на опасност от неплатежоспособност, поради засиленото теглене на средства и липсата на достатъчно ликвидни активи към 20.06.2014 г., като определеният тримесечен срок на надзора недвусмислено показва липсата на „близка перспектива“ за изплащане на депозитите от кредитната институция. От това следва, че макар да не е извършена изрична констатация в този смисъл, депозитите в К. стават неналични, по смисъла на чл. 1, точка 3, подточка „i“ от Директива 94/19, поради което в срок от 5 работни дни е следвало да бъде постановен изричен акт в този смисъл – задължение, което произтича от директно приложимото право на ЕС.

Умишленото или по непредпазливост неизпълнение на задълженията на Държавата, произтичащи от правото на ЕС е елемент, който следва да бъде съобразен при преценката за достатъчно съществения характер на нарушението. В случая липсата на умисъл у БНБ не води автоматично до извод за несъществено нарушение. Отговорността на държавата, посредством нейните органи е принципно обективна. В този смисъл неоснователно БНБ се позовава на чл. 79, ал. 8 ЗКИ, според която отговорността на надзорния орган може да бъде ангажирана, само ако вредите са причинени умишлено.

Несподелени от настоящия съдебен състав са и възраженията на ответника за неоснователност на исковата претенция, защото до датата на изплащане на гарантирания размер на влога К. е начислявала договорна лихва върху процесния депозит, както и че в размера от 196 000 лв. е включена главница и договорна лихва, за периода 30.06.2014 г., до изплащане на сумата.

Макар размерът на претендираното с процесната искова молба обезщетение за имуществени вреди да е определен, посредством стойността на законната лихва за периода на забава, това обезщетение не представлява лихва. Законната лихва е механизъм за обезщетяване на претърпени вреди, без кредиторът да е длъжен да ги доказва. Невъзможността кредиторът да се разпорежда свободно с парите си, когато длъжникът не изпълнява навреме свое законово регламентирано задължение има за последица обезщетение в размер, по смисъла на чл. 86 ЗЗД. Достатъчно условие за изпадане на БНБ в забава, по отношение на вложителите в К. е изтичането на императивния 5 - дневен срок по член 1, точка 3, подточка „i“ от Директива 2009/14 ЕО за изменение на Директива 94/19, а в случая то безспорно е настъпило. Своевременното изпълнение на задължението по чл. 1, § 3, б. „i“ от Директива 94/19 би защитило в максимална степен, освен правата на вложителите, и обществения интерес, доколкото цел на директивата е не само защита на вложителите, а и стабилност на банковата система. Както следва и от съображения 8 и 9 от Директивата, за вложителите е от съществено значение да имат постоянен достъп до техните спестявания, поради което неосигуряването на достъп до депозитите за срок по-дълъг от установения в директивата води до нарушаване правата на ищцата. Липсата на разпоредби в правото на ЕС, по отношение размера на дължимото обезщетение обуславя прилагането принципите на процесуална автономия, равностойност и ефективност. При паричните притезания обективният измерител на стойността на нарушеното право е законната лихва по чл. 86 от Закона за задълженията и договорите. Безспорно е (независимо от експертното заключение, изготвено по въпроси, формулирани от ответника), че каквито и лихви да са били начислявани върху размера на депозита в лева, те не са изплащани отделно, а са включени в общия размер на вземането (депозит в лева, депозит в евро и депозит в щ.д.), което В. С., в производството по несъстоятелност е имала като кредитор на К., след приспадане на сумата от 196 000 лева, и което е било удовлетворено, според удостоверението (л. 193) от К. (в несъстоятелност). Ангажираните от ответника доказателства не установяват и не доказват, какъв е точният размер на лихвите и този на главницата, като част от цялата сума, от 196 000 лева. Сумата от 196 000 лева е формирана от изплатени, както следва: 7 250, 98 лева; 158 898, 25 лева, представляващи 81 243, 39 евро и 29 850, 76 лева от сметката в щ. долари.

Несподелени от Съда са и възраженията на ответника за липса на вреди, и за липса на причинно-следствена връзка, защото дори БНБ да беше взела решението по чл.1 , пар. 3, буква „i“ в 5-дневния срок, не е било възможно да започне изплащане на гарантираните депозити. Без значение е обстоятелството,

че не БНБ, а ФГВБ е компетентен да изплаща гарантираните депозити, тъй като именно забавянето на решението по чл. 1, пар. 3, б. „i“, ал. 2 от Директивата, което БНБ е била длъжна да вземе навреме, поражда правото на иск за ищеца. Фондът не разполага с правомощия сам да определи началната дата на изплащане на гарантираните депозити. След като забавеното изпълнение на паричното задължение е следствие от извършеното от БНБ нарушение нормата на чл. 1, точка 3, подточка „i“, това е и основанието за приложението на чл. 86 ЗЗД. В контекста на прилаганите от държавите - членки схеми за гарантиране на депозитите и за да се осигури тяхната ефективност, Директива 94/19/ЕО не обвързва задвижването на компенсационния механизъм с условието, схемата да разполага с достатъчно парични средства. Напротив, както следва от чл. 10, пар.1, схемите за гарантиране на депозитите следва да са в състояние да изплащат надлежно доказаните претенции на вложителите, по отношение на неналичните депозити. В т. 3 от диспозитива от решението на СЕС, по дело С-571/16 изрично е прието, че чл. 1, точка 3, подточка „i“ от Директива 94/19, изменена с Директива 2009/14 трябва да се тълкува в смисъл, че предварителното предявяване от титуляря на банков депозит до съответната кредитна институция на искане за плащане, което не е изпълнено, не може да бъде условие за установяване на неналичността на този депозит, по смисъла на тази разпоредба. Така настоящият съдебен състав отговаря и на друго възражение на ответника.

За извършеното нарушение на правото на ЕС ответникът БНБ дължи обезщетение само за периода на забавено изплащане на сумата от 196 000 лева - от момента, в който реално ищецът е трябвало да има достъп до депозита си, до момента, в който нарушението е преустановено, а именно за периода от 26.07.2014 г., до 05.11.2014 г. Само за този период, в съответствие и с изменението на исковата молба е на лице причинно следствена връзка, между извършеното от БНБ нарушение и претърпените вреди. По отношение на началната дата на периода следва да се има предвид, че съгласно чл. 1, точка 3, подточка „i“ от Директива 2009/14, за изменение на Директива 94/19/ЕО, срокът от 5 работни дни, в който БНБ е била длъжна да издаде изричен акт за установяване неналичността на депозитите, считано от 20.06.2014 г. (датата на поставянето на К. под надзор) е изтекъл на 27.06.2014 г. След този момент действително БНБ е в нарушение на правото на ЕС, но независимо от това Съдът не споделя становището, че още на 30.06.2014г. ищецът е следвало да има достъп до депозита си. Постановяването на акт, с който се установява неналичността на депозитите не е достатъчно условие за започване на тяхното изплащане. С акта, с който се установява неналичността на депозитите само се стартира схемата за изплащане на гарантираните депозити и считано от датата на постановяване на този акт, започва да тече срокът за изплащане. По арг. чл. 23, ал. 5 ЗГВБ, в случай че БНБ бе взела решението по чл. 1, точка 3, подточка „i“ в петдневния срок - т.е. най-късно на 27.06.2014 г., то спрямо срока от 20 работни дни за изплащане на депозитите, считано от 30.06.2014 г., най-рано

ищецът е можел да получи достъп до депозита си на 25.07.2014 г. Именно това е и датата, от която реално ищецът Б. е започнала да търпи вреди, вследствие нарушението/забавата на БНБ, понеже решението за обявяване неналичността на депозитите и за отнемане лиценза на К., респ., за стартиране процедурата за компенсиране по чл. 10 от Директива 94/19 е взето на 06.11.2014 г. След тази дата БНБ вече не е в забава, поради което за този период (от 06.11.2014 г.), до датата на изплащане на гарантирания депозит - 05.12.2014 г. липсва виновно поведение на ответника БНБ и причинно-следствена връзка между такова поведение, и претендираните вреди. Исковата молба е основателна и доказана в частта, относно претенцията за 5 624, 38 лева, представляващи законната лихва за забавено изплащане на гарантираното вземане от 196 000 лева, за периода 26.07.2014 г., до 05.11.2014 г.

Неоснователна и недоказана е исковата молба в останалата част, досежно претендираното обезщетяване със сумата от 1 561, 21 щатски долара, за периода от 26.07.2014 г., до 05.11.2014 г., представляваща разликата в курса на щ.д към 26.07.2014 г., спрямо този към 05.11.2014 г.

С така формулираната от ищеца конструкция, по същество се твърди да е пропуснал ползи от това, че ако е разполагал с парите си (в рамките на гарантираните 196 000 лв.) към дата 25.07.2014 г. е щял да си купи щатски долара при курс долар/лева 1, 45523, но защото ФГВБ е изплатил (по вина на БНБ) парите на 05.11.2014 г., когато курсът е бил 1, 56717 лева за долар е пропуснал да се обогати с 1 561, 21 долара.

В контекста на вече казаното отново следва да бъде напомнено, че: настоящото производство е по реда на чл. 1 ЗОДОВ, за ангажиране отговорност на БНБ; според разпоредбата на чл. 4 от Закона за гарантиране на влоговете в банките (трите му алинеи, приложим за случая и в сила до 13.08.2015 г.): *„Фондът гарантира пълно изплащане на сумите по влоговете на едно лице в една банка, независимо от броя и размера им, до 196 000 лв.; в посочената сума се включват и начислените лихви към датата на решението на Българската народна банка по чл. 23, ал. 1.; разпоредбата на ал. 1 не се прилага спрямо лица, придобили права по влог в резултат на извършени и/или съобщени на кредиторите, ликвидаторите или синдиците разпоредителни действия с влога в срока на действие на мярката по чл. 116, ал. 2, т. 2 от Закона за кредитните институции, или след вземане на решението на Българската народна банка по чл. 23, ал. 1“.* Предвид реда за ангажиране отговорността на БНБ и с оглед обстоятелството, че ФГВБ изплаща гарантирания размер в български лева, претенцията за обезщетяване на вреди, представляващи разлика в курса на щ. долар, спрямо лева, обусловена от забавено изплащане на 196 000 лева, се явява неоснователна и недоказана, абстрактно дефинирана и предпоставена от бъдещи, несигурни събития, за настъпването на каквито ищецът не твърди и не доказва да е предприел никакви действия към дата 25.07.2014 г. Като „пропусната полза“ следва да се приеме осуетяване на възможност за реално увеличаване имуществото на едно лице, в резултат от незаконосъобразно

бездействие (в случая) на административен орган. Според чл. 82 от Закона за задълженията и договорите, „обезщетението обхваща претърпяната загуба и пропуснатата полза, доколкото те са пряка и непосредствена последица от неизпълнението и са могли да бъдат предвидени при пораждане на задължението...“. По аргумент и от Тълкувателно решение № 3/12.12/2012 г. на ВКС, по тълк. дело № 3/2012 г.: „при предявен иск по чл. 82 ЗЗД за обезщетяване на вреди под формата на пропуснати ползи, произтичащи от *забавено изпълнение на задължение ... , трябва да съществува сигурност за увеличаване на имуществото на кредитора, която сигурност не се предполага; на обезщетяване подлежат не всички пропуснати от възложителя ползи, а само тези, които са били предвидими за страните по сделката към момента на пораждане на задължението и са пряка и непосредствена последица от неговото неизпълнение. Това са ползите, чието пропускане, с оглед специфичните за случая обстоятелства и при проявена грижа на добрия стопанин/добрия търговец, страните са могли и са били длъжни да предположат и което е причинено именно от неизпълнението, т. е. което представлява негов необходим и закономерен резултат“.*

Доказване от страна на ищеца в този смисъл, не бе проведено в настоящото съдебно производство.

Частичното уважаване на исковата молба за сумата от 5 624, 38 лева обуславя и частично удовлетворяване претенциите на двете страни за възстановяване разноските, сторени във връзка с делото. На основание чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ ответникът следва да бъде осъден да възстанови на ищеца сумата от общо 850 лева, изчислена въз основа на платената държавна такса от 20 лева, както и заплатеното на адвокат възнаграждение (1 200 лева), но съразмерно на уважената част от иска.

Ищецът също е задължен за разноски, съразмерно на отхвърлената част от исковата молба (за сумата от 2 435 лева = на 1 561 щ.д. при курс 1, 56717), въпреки изричното възражение на адвоката – пълномощник за недължимост. Съдебната практика, преди създаването на новата ал. 4, чл. 10 ЗОДОВ (ДВ, бр. 29/2019 г.) и след това (с оглед § 6, ал. 1 от ЗИДЗОДОВ (обн. ДВ, бр. 95/29.11.2019 г.) отричаше присъждане в полза на ответника, на адвокатско възнаграждение, след отхвърляне на искова молба, вкл. за искова молба, предявена преди създаването на новата ал. 4. С Определение № 2/20.04.21 г., постановено от Първа и Втора колегия на ВАС и ОСС ГК ВКС, по т. д. № 1/19 г. бе отклонено искането на главния прокурор на РБ за приемане на съвместно тълкувателно постановление по въпроса: „В хипотезите на чл. 10, ал. 2, респ. на чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ дължи ли ищецът разноски за юрисконсултско възнаграждение, когато юридическото лице - ответник по иска съгласно чл. 205 АПК е представлявано в съдебното производство от юрисконсулт“. Отклоняването на искането е мотивирано, именно с последвалото законодателното разрешение - ал. 4 на чл. 10 ЗОДОВ и с това, че: „новата алинея 4 на чл. 10 следва да бъде прилагана по отношение и на заварените дела,

с оглед вече изразената ясна воля на Законодателя по този въпрос, и за да се избегне занапред различно третиране на сходни положения, различаващи се единствено по време; след влизане в сила на чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ постановеният по тълкувателното дело въпрос се явява „неуреден въпрос“, по смисъла на § 1 от ПЗР на ЗОДОВ за заварените дела и по силата на тази препращаща разпоредба приложение по тях следва да намерят нормите на чл. 78, ал. 3 и ал. 8 ГПК, които са идентични по смисъл с новото законодателно разрешение в чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ“. Съдът обаче приема за основателно възражението на ищцовия адвокат по чл. 78, ал. 5 ГПК, за прекомерност на претендираното от БНБ адвокатско възнаграждение 2 520 лева. Предвид наличието на определена фактическа и правна сложност, но отчитайки и вече създадената към момента съдебна практика Съдът приема да намали размера на адвокатското възнаграждение, върху което ще изчислява разноските на ответника, като го определя (чл. 8, ал. 1, т. 3 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет) на 1 000 лева. С оглед на това, на ответника се дължат от ищеца разноски, в размер на 906 лева, изчислени върху депозита за вещото лице (300 лева) и възнаграждението за един адвокат (1 000 лева), определени съразмерно на отхвърлената част от исковата молба.

Водим от горните съображения и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2, вр. чл. чл. 203 – 205 АПК, чл. 10, ал. 3, ал. 4 ЗОДОВ, и чл. 78, ал. 3 ГПК, Административен съд София - град, 14^{ти} състав

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Българска народна банка да заплати на В. Д. С., ЕГН: [ЕГН] обезщетение за имуществени вреди, в размер на 5 624, 38 лв. (пет хиляди, шестстотин и двадесет и четири лева, и 38 ст.), претърпени в периода от 25.07.2014 г., до 05.11.2014 г., в резултат на бездействие на БНБ, по отношение прилагане на ползваща се с директен ефект норма на чл.1, § .3, буква „i“ от Директива 94/19/ЕО на Европейския парламент и на Съвета, от 30 май 1994 г., относно схемите за гарантиране на депозити, изразяващо се в невземане на решение за обявяване неналичност на депозитите в [фирма], в императивния срок от пет работни дни, заедно със законните лихви от датата на предявяване на исковата молба (11.06.2019 г.), до окончателното изплащане на обезщетението.

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна и недоказана исковата молба от В. Д. С., срещу Българска народна банка, за обезщетяване на имуществени вреди, в размер на 1 561, 21 щатски долара.

ОСЪЖДА Българска народна банка да възстанови на В. Д. С., ЕГН: [ЕГН] разноските за водене на делото и възнаграждението на един адвокат, в размер на общо 850 лв. (осемстотин и петдесет лева), съразмерно на уважената част от исковата молба.

ОСЪЖДА В. Д. С., ЕГН: [ЕГН] да заплати на Българска народна банка,

съразмерно на отхвърлената част от исковата молба разноските за водене на делото и възнаграждението на един адвокат, в размер на общо 906 лв. (деветстотин и шест лева).

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: